

**IK
BEN
GOD**

5

‘Die jongen zal ten onder gaan!’

‘Die jongen zal niet ten onder gaan, Mariette. Mens toch, die andere coureurs zullen nog flink hun bidons moeten bijvullen als ze hem willen volgen. De Vandenbrouckes zijn een ras apart, zeg ik je. Die mannen kunnen veel verdragen. Nietwaar, Chantalle?’

‘Chantalle is er met een getrouwd, als ze haar aankunnen dan kunnen ze iedereen aan!’

‘Ho ho, niet te veel lachen of ik stuur hem op je af!’

4

3

2

1

0

De haha's weerkaatsten tegen de ingelijste finishfoto's aan de muren van Hostellerie de la Place in Ploegsteert, een Henegouws gehucht op sprintafstand van de Franse grens. Mijn moeder bediende zeven tafels tegelijk en mengde zich liever niet in het onderwerp dat ons café – en dus ook ons dorp en dus ook de Belgische wielerswereld – al zeven maanden bezighield. Ze maakte zich ervan af met een kwinkslag. Er kon nog gelachen worden, het was het einde van de wereld niet, maar het was duidelijk dat er haken en ogen aan deze hele affaire zaten. Zwartomrande ogen, minder woorden en vollere dienbladen, dat was haar manier om de gedachten aan de nationale wielerssoap met haar dierbaren in de hoofdrol van zich af te zetten. Want voor het eerst in mijn leven vielen er ook eens negatieve reacties over mij te beluisteren. Al negentien jaar lang was ik de lieveling van het café, de sportheld die de wielerswereld van de familie voortzette; sterker nog: ik was de kleine prins, het uithangbord van Ploegsteert, door velen de hemel in geprezen. Rond acht uur was ik nog een Rik Van Looy maar naarmate de avond vorderde en het bier vloeide, steeg ik naar een Claude Criquelion of een Vanderaerden en wanneer mijn moeder de laatste glazen afruimde, was ik de nieuwe Eddy Merckx.

Er was geen ontkomen aan. Al sinds jaar en dag speelde het Ploegsteertse dorpsleven zich af tussen de potten en de pinten van ons café, wat ook niet zo onlogisch was gezien de familie die erin woonde: 'les Vandenbrouckes'. Wij keken televisie in het café, aten en praatten in het café. Klanten hoefden hun hals maar te rekken of ze konden zien wat er op ons bord lag. We waren gemeengoed, een onderwerp van gesprek. Met een vader die ex-profrenner was en nu mecanicien bij de Belgische wielerploeg bij uitstek en een oom die ploegleider was van diezelfde Belgische wielerploeg Lotto-Caloi én met een Vandenbroucke junior die de voorbije jaren de sportkaternen had gedomineerd, was het café op de Place de la Rabecque zo ongeveer de sportieve streekspecialiteit en bekend bij iedereen in de wielrennerij. Mijn hele leven speelde zich af in dit café dat grofweg was opgedeeld in een familiegedeelte en een cafégedeelte, al was die scheiding alleen te merken aan een niveauverschil van 30 centimeter en twee lange gordijnen die zelden of nooit werden dichtgetrokken. Mijn luiers werden verschoond op tafel, ik maakte mijn eerste tekening op een bierviltje en kreeg er mijn eerste fruitpap, ik heb er Bernard Hinault en Sean Kelly en Duvel zien drinken, ik kende er iedereen en iedereen kende mij. De problemen van de dag werden gewoontegetrouw tussen pot en pint besproken, dat was altijd zo geweest. Ons café was het centrum van Ploegsteert en ik was het centrum van het café.

We schrijven 2 april 1995 en het onderwerp van dienst is mijn overstap van Lotto naar Mapei-GB. Eeuwige stamgasten Pierre en Mariette voerden zoals steeds het hoogste woord en lieten zich gelden zodra de commentatoren van de rechtstreekse uitzending van de 79e Ronde van Vlaanderen een pauze inlasten. Mijn moeder hield zoals gewoonlijk de zaak in haar eentje draaiende terwijl mijn vader ergens tussen Brugge en Meerbeke vertoefde, op de achterbank van een wagen bestuurd door zijn broer. Het was de ploeg waarbij ik nog een dag onder contract stond. Nog één dag en dan mocht ik weg. Ik was waarschijnlijk de eerste renner ooit die midden in het seizoen van ploeg mocht of liever gezegd moest veranderen. Had het aan mij gelegen, dan was ik in december 1994 al vertrokken naar Mapei maar allerlei bizarre onderhandelingen, maandenlange mediahetzes en familievetes hadden daar anders over beslist. Ik zou van januari 1994 tot 2 april 1995 bij Lotto rijden en pas dan mocht ik overstappen naar de Mapei-GB-ploeg van mijn dromen.

'En daar gaat ze, de traditionele eerste ontsnapping van deze 79e Ronde van Vlaanderen. Met daarin Steels, Martinelli, Tafi en Roscioli. Ondertussen met een voorsprong van 38 seconden, nog eens op een rijtje: onze landgenoot Tom Steels van Vlaanderen 2002, Gianvito Martinelli van Polti, Fabio Roscioli van Ceramiche Refin en ten slotte Andrea Tafi, de Italiaanse hardrijder van Mapei-GB...'

'Die jongen is nog maar twintig jaar, die schouders zijn nog te frêle om die last te dragen.'

'Dat zei je ook toen hij na een jaar van de junioren naar de amateurs overstapte...'

‘En toen hij na een jaar van de amateurs naar de profs overging ook!’

‘Mariette, je maakt je gewoon veel te veel zorgen. Onze Frank zal dat wel goed doen.’

‘Ja, maar dat kan toch niet blijven duren? Vier jaar geleden reed hij hier nog rond de kerktoren bij de junioren en nu wil hij al mee met Rominger en Museeuw. Die mannen zijn vijftien jaar ouder dan hij.’

‘Bij de amateurs reed hij tegen gasten die twintig jaar ouder waren dan hij en die reed hij ook voorbij. Frank kan dat wel aan. Kom, denk eens na. Weet je nog, bij de nieuwelingen was hij al meteen Belgisch kampioen...’

‘In Halanzy, een van de moeilijkste koersen in België.’

‘En toen bij de junioren had hij al... Pierre, hoeveel koersen heeft Frank gewonnen bij de junioren?’

‘21 koersen, Belgisch kampioen, provinciaal kampioen, alle juniorenklassiekers, brons op het WK in Athene en voor mij nog een tripel.’

‘Zie je wel, 21 koersen in zijn eerste jaar junioren en zijn tegenstanders waren ook allemaal een kop groter dan hij. En toen hij dan naar de amateurs ging, dacht je ook dat het nog te vroeg was. Pierre, wat heeft onze Frank gewonnen bij de amateurs?’

‘Nog een keer Belgisch kampioen in Halanzy, een van de moeilijkste koersen in België, neem dat maar van mij aan, op de piste Belgisch kampioen ploegkoers met Christ Lefever, de Ronde van Oostenrijk, Seraing-Aken-Seraing voor Axel Merckx en dan de mooiste van allemaal: de Zesbergenprijs in Harelbeke. Weet je nog hoe we daar stonden te roepen toen hij samen met Van Dijk

tien seconden voor het peloton uit bleef rijden en ze hem niet konden krijgen? En dan die sprint. Olalalala, dat was me wat. Chantalleke, je bent mijn tripeltje vergeten.’

‘En dan bij de profs, Mariette, je kunt ook niet zeggen dat hij toen met zich heeft laten sollen. Zijn eerste wedstrijd was al...’

‘13 februari 1994, ik zal het nooit vergeten. De zevende rit van Toulon naar Marseille, een etappe van...’

‘Ja, Pierre, dat verhaal hebben we nu al duizend keer gehoord. ’t Is al goed, ik zal een tripel voor je halen. Dan zwijg je tenminste vijf seconden.’

‘Ja, maar toen was hij hier nog in de buurt, bij onze Jean-Luc en bij Lotto. Nu gaat hij naar Italië. Da’s ver, hoor.’

‘Nou, maar dat is iets anders. Dat heeft hij zelf gewild, hé. Serieus blijven.’

‘Ach, dat is toch te begrijpen? Ze maken zijn kop aan alle kanten gek.’

‘Nou, daarom moet hij juist dicht bij zijn familie blijven. Daar kunnen ze hem beschermen tegen al die zottigheid. Maar nee, mijnheer moet weer zijn eigen weg gaan.’

‘Laat die jongen toch zijn ding doen. Hij is oud genoeg.’

‘Wie zichzelf oud genoeg vindt om zijn familie opzij te schuiven, die is ook oud genoeg om de gevolgen daarvan te dragen.’

‘Ach toe, laat die jongen. Hadden ze hem zijn zin laten doen dan was hij om te beginnen nooit bij Lotto gaan rijden.’

Hadden ze me mijn zin laten doen, dan was ik om te beginnen nooit bij Lotto gaan rijden. Zo is het. En Lotto, dat was de ploeg waar mijn vader Jean-Jacques werkte als mecanicien en mijn oom Jean-Luc als ploegleider. We zaten midden in de jaren negentig en het Belgische wielrennen kende donkere tijden. Naast het toen heel bescheiden Lotto-ploegje bestond er geen enkele andere Belgische profploeg die naam waardig, de Italiaans-Belgische formatie GB-MG met haar zetel in Italië niet te na gesproken. Daarnaast gaapte de grote leegte. In de grote rittenkoersen telden we al decennialang niet meer mee en zelfs in eigen land en in onze koersen werden we overrompeld door de armada van veel sterkere buitenlandse renners. We teerden nog steeds op onze wielerfaam van de jaren zeventig en de heldendaden van Eddy en geloofden dat het allemaal wel goed zou komen. En terwijl we onszelf ophemelden als wielerland verloren we steeds meer terrein op de Italiaanse en Spaanse ploegen die wel evolueerden op het vlak van uitrusting, trainingsmethoden en medische begeleiding.

Het was in die dagen dat ik mijn carrière als prof wilde opbouwen. 'Veel te vroeg!', riepen de meeste kenners en niet-kenners, tot Eddy Merckx toe. Terwijl een goede jeugdrenner normaal gesproken in zes of zeven jaar de jeugdklassen doorloopt – twee jaar nieuweling, twee jaar junior en dan een paar jaar als amateur om rond de leeftijd van 21 of 22 prof te worden – hield ik het na vier jaar al voor bekeken. Sinds mijn eerste wielerlicentie in 1989 had ik alle jeugdreksen gedomineerd met winst in de ronden, de klassiekers en de kampioenschappen. Het leek wel alsof ik voor het wielrennen geboren was. Van kindsbeen af ging ik elk weekend naar wedstrijden kijken, was het niet met familie of vrienden dan wel alleen. Dankzij mijn vader reed ik op mijn zesde al rond op een blauw op maat gemaakt fietsje van La Redoute. In mijn schooljaren reed ik elke

dag op de fiets naar het nabijgelegen Komen, een dorp op 11 kilometer van mijn deur. Mijn moeder wist perfect hoe laat het was wanneer ze mijn fiets na schooltijd tegen de gevel van het café hoorde kletteren: 16.20 uur, 11 kilometer met een gemiddelde van 33 km/h met een kleine helling op 6 kilometer. Dat was mijn leven: fietsen, lopen, Monopoly aan de keukentafel en zelfs darts in het café recht tegenover onze deur: alles was competitie en een nederlaag werd niet getolereerd. Gejank en razernij om vervolgens nog een potje te doen tot de vieze smaak van het verlies was weggespoeld. Bij voorkeur met druivensap. Tot tien uur 's avonds in het café vogelpikken tot er niemand meer was om tegen te vogelpikken, mijn tien trofeeën uitdrinken, de straat oversteken en dan naar huis sprinten in een tijd van negen seconden zonder een witte lijn te raken met mijn voeten. Vrienden en feestjes waren toen niet echt aan mij besteed, daar viel weinig mee te winnen. Ik zat een paar jaar op voetbal en gaf er de brui aan omdat de anderen niet goed genoeg waren. Basketbaltraining op dinsdag, atletiektraining op woensdag en vrijdag, Belgisch kampioen cross bij de pupillen, judo, karpervissen en voetbal, de aanvraag van mijn wielerlicentie op vijftien jaar, het demarreren uit het peloton even later, het urenlang sleutelen aan ketting en remmen, trainen met vaste pion, de kermisbloemen in de lucht en uiteindelijk ook het doorstoten naar de profs. Dat was onontkoombaar, daar draaide mijn leven om. De vragen die sommige anderen zich daarbij stelden, kwamen niet in me op. Er kwamen toch al weinig vragen in me op. Ik was er klaar voor en voor de rest... tja, welke rest?

Ik zie me nog de met dik tapijt bedekte hotellobby van het chique Antwerpse Crowne Plaza binnenwandelen in mijn blauwe trainingspak van Sergio Tacchini en mijn afgesleten Nike-sneakers. Het

was ergens midden 1993 en mijn magere kuiten tintelden nog na van de overwinning in de Harelbeekse Zesbergenprijs. Een knaller van een ontsnapping, een beresterke finish en mijn naam op de erelijst naast Johan Museeuw en Wilfried Nelissen leidden uiteindelijk tot een gesprek in de coulissen met Walter Planckaert, ploegleider van de Franse ploeg Novémail-Histor die in handen was van de legendarische Nederlandse baanrenner Peter Post. Niet dat deze overwinning nu plotseling hun ogen opende, zo zei hij zelf, klaarblijkelijk volgden ze me al een poosje en de tijd om een en ander op papier te zetten bleek gekomen. De plaats van afspraak heette zo discreet mogelijk te zijn, liefst zo ver mogelijk uit zicht van iedereen die iets met wielrennen te maken had; er werd met name bedoeld op Once en Carrera, twee grote buitenlandse profploegen die al interesse hadden getoond in een gesprek over meer dan het weer. Nieuws reist snel in het peloton.

Het was een fijne babbel. Gemoedelijk, een gesprek met een grootheid van het Belgische wielrennen over koers, kermis en klikpedalen dat niet langer duurde dan een koffie en twee cola's. Eigenlijk viel er ook niet veel te onderhandelen. Ik zocht een profploeg en zij een neoprof. Ik was blij dat ik eens niet een 'Is dat niet te vroeg?' te horen kreeg toen ik stelde dat nog een extra jaar bij de amateurs me weinig productief leek. Het was ook Walter niet ontgaan dat het hele peloton in mijn wiel bleef hangen, wachtend tot ik iets zou ondernemen, alsof er een grote pijl op mijn rug hing met de woorden 'Volg mij!'. Ik kon alleen nog maar verliezen en dat was niet aan mij besteed. Dat was de grote meneren van de wielersport niet ontgaan en dus zat ik enkele dagen later, als achttienjarig broekje, na te denken over een tweejarig profcontract ter waarde van twee miljoen frank (50.000 euro) bruto – het drievoudige van wat neoprofs toen normaal kregen – plus de garantie dat ik in een

team zat met mannen als Ekimov, Charlie Mottet en Wilfried Nelissen onder leiding van de grote Peter Post. Nee, veel nadenken kwam er niet aan te pas. Ik sprak, luisterde en zou toehappen... zodra ik uit voorzorg alles nog eens had doorgenomen met mijn vader. Hij had me tenslotte tot de renner gemaakt die ik was en zijn vaderlijke goedkeuring zou me behoeven voor stommiteiten. Maar dat was nu net de stommiteit.

Vandenbroucke junior heeft getekend bij Post, zwwzw... ik was het Crowne Plaza nog niet uit of de geruchtenmolen kwam al op gang. België's grofste wild op de transfermarkt was al verkocht voor het bieden was begonnen en dat ging snel rond. Ik had me nog maar nauwelijks met mijn vader over het contract gebogen of daar hing zijn broer Jean-Luc al aan de telefoon, het ene telefoontje kwam na het andere. Jean-Luc, de ploegleider van de enige Belgische profploeg en tevens mijn oom die ik de afgelopen jaren zelden of nooit had kunnen betrappen op aanwezigheid bij een van mijn wedstrijden, bleek zowaar ineens heel erg geïnteresseerd te zijn in mijn toekomstplannen.

Of ik contact had met Novémail? Dat was zo.

Of ik al een contract getekend had? Nee, bijna.

Of ik niet vond dat zoiets te vroeg was? Dat dacht ik niet.

Of ik misschien niet beter nog een jaartje bij de amateurs kon rijden? Dat vond ik geen goed idee.

Of ik wel wist dat hij me al lang op de voet volgde, de tijd niet had om me persoonlijk te komen bekijken maar ja, druk druk druk? Mja, kon wel zijn.

Of ik mijn toekomst niet eens opnieuw wilde bekijken? Daar had ik nog niet aan gedacht.

Of ik wel besepte dat ik een grote toekomst bij Lotto had? Nee.

Of ik wel wist dat Lotto een rampzalig jaar achter de rug had na het vertrek van Museeuw, Redant en Bruyneel en dat mijn

plaats in de ploeg verzekerd was? Ja, dat wist ik.
 Of ik ook wist dat neoprofs behoefte hadden aan aandacht en geborgenheid en zekerheid en dat ze die moeilijk konden vinden bij de grote ploegen? Daar viel over te discussiëren.
 Of ik wel goed genoeg wist welke schade ik mijn familie berokkende? Daar had ik niet echt over nagedacht, was me ook niet meteen duidelijk.
 Of ik wel wist dat de positie van Jean-Jacques als Lotto-mecanicien in gevaar kon komen als ik niet bij Lotto tekende? Dat beseftte ik niet.
 Of hij eens mocht langskomen met een contractje?

Een profcontract bij Lotto leek veel mensen de logische weg, tenslotte waren zij de enige grote Belgische ploeg en mijn oom was er ploegleider. En de familie Vandenbroucke hing aan elkaar, zo geloofde de buitenwereld. Maar dat deed ze allerminst. De nabijheid van mijn vader in de koers was ik gewend, dat was al mijn hele leven zo. De gedachte echter de bevelen te moeten opvolgen van mijn oom sprak me al iets minder aan. Maar op dat moment zag ik het als de enige keuze. Ik verbrak mijn contacten met Novemail, verscheurde de eerder besproken overeenkomst en tekende een tweejarig contract bij Lotto voor een bedrag van 1,7 miljoen Belgische frank (40.000 euro), minder dan ik bij Post kon verdienen maar daar maalde ik niet om. Geld was toen de minste van mijn zorgen.

Zo geheim als mijn ontmoeting met Planckaert was verlopen, zo uitbundig werd mijn eerste profcontract bij Lotto rondgebazuind. De journalisten wisten niet wat ze het eerst moesten schrijven en kwamen in groten getale afgedaald naar de Place de la Rabecque. Ik was tenslotte de jongste neoprof sinds Rik Van Steenbergen, de nieuwste telg van de Vandenbrouckes, de

ationale reïncarnatie van..., de nieuwe Tourwinnaar... en dergelijke dingen. Zeggen dat het lezen van dergelijke dingen me niets deed, zou hypocriet zijn. Natuurlijk was ik gevleid door de aandacht en de vergelijkingen met Eddy Merckx, ook al had ik nog geen wedstrijd gereden, maar al met al lag ik er niet wakker van. Want tenslotte, zoals ik al zei, was dat onontkoombaar. Ik ging een toprenner worden op de manier die mij het geschiktst leek. Hoe anderen die interpreteerden, daarvan kon ik niet wakker liggen.

‘Laurent Brochard komt nu aan kop van het peloton en trekt het tempo met een ruk de hoogte in. Het verschil met de vroege vluchters slinkt.

Laurent Brochard.’

‘Die Brochard, heeft onze Frank die vorig jaar niet een keer geklopt in dinges...’

‘Zijn eerste overwinning bij de profs! Ik zal het je zeggen: de Ronde van de Middellandse Zee, 13 februari, de zesde etappe van Toulon naar Marseille over 77 kilometer. Drie seconden op Spruch, zes op Cassani en acht op Brochard.’

‘Zie je wel, als onze Frank nu had meegereden...’

‘Ho ho, je mag zo’n rit in de Ronde van de Middellandse Zee niet vergelijken met de Ronde van Vlaanderen, hé, Mariette? Dat is wel andere koek.’

‘Ik weet het wel, maar hij had zeker vooraan gereden.’

‘Natuurlijk had hij vooraan gereden. Hij laat zich immers zo graag zien. Chantalle, als je even tijd hebt...’

Net zoals ik als tiener mijn dartspijltjes oppoetste tot ik mijn blonde jarentachtigkuif erin kon zien, zo kon ik uren aan een

stuk staan schrobben en prutsen aan mijn fiets. *'Etre bien, être prêt'* was het levensmotto van deze achttienjarige neoprof. Zoals andere kinderen postzegels of voetbalstickers verzamelden, zo was ik nogal maniakaal waar het mijn uitrusting betrof; dit was naar alle waarschijnlijkheid te wijten aan een kronkel in de familiegenen. Alles moest precies goed zitten: remmen en ketting lekker strak, nieuw lintje om mijn stuurstang, zadel op de millimeter, schoenplaatjes in het midden, zo veel mogelijk onderdelen van titanium en alles moest blinken! Een fiets was als een vrouw, een kostbaar goed dat je moest onderhouden. Al zal ik toen wel iets meer aandacht geschonken hebben aan mijn fiets dan aan mijn vrouw. Valerie Acou heette ze, en was het toeval dat ze dezelfde achternaam had als de vrouw van Eddy Merckx? Het lot, dat moet je soms een handje helpen.

Ik had haar enkele maanden eerder leren kennen via Eric Rouzé, de toenmalige Lotto-mecanicien, als de zus van zijn vriendin. Ze was een Française en woonde in een dorpje vlak bij Rijsel. Mijn arsenaal aan verleidingstrucs was niet bepaald groot en vooral onbeproefd, en ik koos dan ook voor de traditionele aanpak. Dat ging als volgt. Ik stuurde Eric eropuit om een filmpje te regelen in de UGC Ciné Cité in Rijsel voor hem, zijn vriendin, mij en haar zuster. Ik speelde dan de rol van de knappe vriend die toevallig even langskwam. Alsof het zo moest zijn, draaiden ze *Sleepless in Seattle*, een romantische popcornkomedie waarin een man en een vrouw met elkaar in contact worden gebracht. Elk ander scenario was slechter geweest. *'Destiny is something we've invented'*, zegt Meg Ryan op een bepaald moment en ik dacht precies hetzelfde terwijl ik mijn arm stiekem om haar schouder legde. Ja, het lot, dat moet je soms een handje helpen.

De naam Eddy Merckx leek wel een constante in mijn leven, in alle mogelijke vormen en maten. Nu eens stond zijn naam in de krant naast de mijne, dan weer zat ik in de bioscoop naast een meisje dat Acou heette of zat ik op een Caloi, het merk van de Lotto-fietsen waarmee we reden. De Braziliaan Wenderley Magalhaes, ex-Lotto, kocht fietsen uit de werkplaatsen van Eddy in Meise, voorzag ze van een nieuw rood kleurtje en plakte er de naam Caloi op. Het was nog de tijd van de fietsen van 10 kilo maar niettemin waren ze op en top vakwerk, ze behoorden tot de betere fietsen waar ik ooit op gereden heb. Toen al. Het frame ademde gewoon Kannibaal. Geen flauwekul en geen tierlantijntjes. Puur vakwerk. Zijn stijl. Mijn stijl. Het was ook de perfecte fiets qua gewicht, structuur... Je kreeg bovendien altijd wat je vroeg: een 3 millimeter langere voorvork, een frame met een iets scherpere hoek, titanium schroeven in de derailleur, een grote rode fietsbel.

En om de band met Eddy compleet te maken, werd zijn zoon Axel profrenner op hetzelfde moment als ik. Samen met de twee jaar oudere Merckx waagde ik de grote sprong en dat was natuurlijk koren op de molen van de pers. De 'zonen van' gingen het nu ook eens proberen waar te maken bij de grote jongens, ze traden in de voetsporen van hun vader, waren ze ertegen opgewassen? enzoverder, enzovoorts. Dat was een leuk item om kranten te vullen. Lijstjes van 'zonen van' in de sport die het hadden waargemaakt, en 'zonen van' die het niet hadden waargemaakt, lijstjes met de grote pluspunten en de grote minpunten en de verschillen, gelijkenissen... Al ging de term 'zoon van' wel iets meer op voor Axel dan voor mij. Axel was de zoon van de wereldberoemde Eddy Merckx, de patroonheilige van het wielrennen, en ik stamde af van een vader die in 1970 één jaar als prof had gereden maar vervolgens binnen drie maanden werd geconfronteerd met de dood van beide ouders

en toen maar ging werken en de fietsfakkel doorgaf aan zijn broer, mijn oom. Die bracht het er iets beter af en reed een palmares van twee keer de Driedaagse van De Panne, drie keer de Vierdaagse van Duinkerken, Parijs-Tours en een tweede plaats in de Ronde van Vlaanderen.

Er viel eindelijk eens iets te beleven in het duffe Belgische wielwereldje en daarvoor alleen al waren ze ons bijzonder dankbaar. De dubbelinterviews volgden elkaar op en allebei trachten we de druk zo veel mogelijk van ons af te houden. Ik door te zeggen dat de naam Merckx een verschrikkelijk zware erfenis was en Axel door te zeggen dat ik op zo'n jonge leeftijd minstens drie jaar krediet moest krijgen. Al leken die woorden weinig indruk te maken: presteren moesten we ter wille van het vaderland en liefst zo snel mogelijk.

666, *the number of the beast* – het was de soundtrack bij mijn profdebuut. De Zesdaagse van Antwerpen, dan de 6 uur van San Sebastian en ten slotte begin februari de 6 dagen in de Ronde van de Middellandse Zee. Zo zag mijn allereerste wedstrijd-schema eruit in de eerste twee maanden van het gezegende jaar 1994. Daarna zou een evaluatie volgen met het oog op de rest van mijn programma. Volgens Eddy, om eens iemand te noemen, was het een sportieve moord om een neoprof eerst op de baan te droppen om hem daarna onmiddellijk naar een vrij zware Franse rittenkoers mee te nemen. Baan, rittenwedstrijd, amehoela, ik had er absoluut geen problemen mee. Ik wilde gewoon zo snel mogelijk fietsen en ook zo snél als mogelijk fietsen. Zoals een kind zich voelt dat voor de eerste keer op de kermis is, zo ongeveer voelde ik me toen. Ik was de jongste neoprof sinds heugenis en verdomd, dat zouden ze weten ook. Ik wilde me zo snel mogelijk laten zien en die kans kreeg ik tijdens mijn eerste ploegstage in Combloux, een

skidorpje met uitzicht op de Mont Blanc. Volgens de Franse schrijver Victor Hugo was Combloux '*La Perle des Alpes dans l'écrin des glaciers*', volgens mij was het tijd om te tonen wat ik waard was. Ik was Vandenbroucke junior in de ploeg van Vandenbroucke senior en dat werd lang niet door iedereen evenzeer geapprecieerd. Zoals het docentenkind dat bij zijn vader in de klas zit en door sommigen verdacht wordt van bevoordeling, voelde ik de druk om te tonen dat ik mijn plaats in de ploeg op een andere manier had verdiend. Lotto was in 1994 geen internationale topploeg maar met Luc Roosen, Serge Baguet, Peter De Clercq, Jim Van De Laer en de Russische asfaltvreter Andrei Tchmil zouden we ons ook niet belachelijk maken. Toevallig was ik met die laatste ook op dezelfde kamer ingedeeld. De dertigjarige Tchmil, afkomstig uit een onzichtbaar Russisch dorp tegen de Chinese grens, was net overgekomen van GB-MG, de ploeg van Museeuw, Ballerini en Cipollini. Twee jaar daarvoor zat hij nog bij Alfa Lum, de enige Russische ploeg met renners zoals Abduzhaparov, Konichev en Ivanov, gebeeldhouwde renners die door een berg zouden fietsen als ze dat nodig achtten. Gezien mijn povere kennis van het Russisch probeerden we te communiceren in het Frans en uit zijn woorden kon ik opmaken dat hij bij GB-MG nogal wat ruzie had gehad met zijn ploegleider, een zekere Patrick Lefevere, een man die ik wel kende van naam maar meer ook niet. Volgens Lefevere was Tchmil een egoïst die zich geen barst aantrok van de ploeginstructies, volgens Tchmil werd hij in de ploeg niet geaccepteerd door de drie tenoren Museeuw, Cipollini en Ballerini. Ik trok er mij niets van aan. Zoiets zou mij toch niet overkomen.

Victor Hugo had niet meer gelijk kunnen hebben met zijn glaciers want het sneeuwde dagen en nachten aan een stuk door

waardoor onze geplande groepstrainingen in het water vielen. Terwijl de anderen zich bezighielden met pingpong en kaarten, maakten Andrei en ik elkaar gek met wat bluffspelletjes.

‘Het sneeuwt hé?’

‘Ja, het sneeuwt nogal.’

‘Kan er gefietst worden?’

‘Ik weet niet. Wat denk jij?’

‘Misschien. Wil jij gaan fietsen?’

‘Ik weet niet. Jij?’

‘Misschien. Jij? Of durf je niet?’

‘Ik durf wel. Jij durft niet.’

‘Ik durf ook.’

Bij pingpong wordt gevloekt en bij het kaarten wordt op tafel geslagen. Een bende topsporters in dezelfde kamer zorgt op de een of andere manier altijd voor competitie. In het geval van Tchmil en mij was dat een drie uur durende training van 90 kilometer over de besneeuwde haarspeldbochten van Chamberix. Het aantrekken van mijn bandana en beenwarmers, het smeren van de ketting, het vullen van de drinkfles, alles stond in het teken van één ding: Tchmil ging eraan. Tien jaar ouder of niet, hij ging eraan. Weer of geen weer. Ik moest en zou sneller rijden dan hij en dus bleef ik de hele tocht naast hem rijden en bij voorkeur een drietal centimeters voor hem. We praatten niet, we schoven naar boven en naar beneden en gaven elkaar geen duimbreed toe. Met een glimlach weliswaar. Elkaar willen afmaken is één ding, het laten blijken een ander. Ik wist dat hij geen berggeit was maar toch blonk ik van trots toen ik hem op de laatste beklimming uit het wiel reed. Hij stond geparkeerd in de mist terwijl ik er glunderend vandoor ging. Ik kwam drie minuten voor hem aan bij het hotel en terwijl ik in de materiaalruimte stond, kreeg ik de blik van een renner die net was gelost. Geen woord. Nou ja, ik verwachtte

ook geen complimentjes van hem, die had ik mezelf al gegeven.

Tchmil ging naderhand naar Jean-Luc.

‘Wat is er met die kleine aan de hand? Ik heb al 2000 kilometer in de benen en die snootaan laat mij achter!’

Tchmil deed het wel vaker, gaan klagen bij mijn oom. Jean-Luc kwam wat later bij mij op de kamer en zei:

‘Kom op, Frank, dat doe je toch niet. Je maakt onze kopman belachelijk.’